

Om hundra år (nedtecknad ca 1895 av H F J-n)

Fasliga tider jag förespår,
En profetia jag sänder,
Om allt det onda som förestår,
Hur upp och ned allt sig vänder,
När damerna skola domindera,
Båd sina männer och mycket mera.
Om hundra år.

Jo, nog blir det tokigt så det förslår.
Wål den, som ödet försonar,
När mannen sjelf i köket går,
Och frun vid skrifbordet tronar,
Sin hustrus pipa skall mannen stoppa,
Till middag skall han koka soppa.
Om hundra år.

När frun på tjänsteförättning far.
Får herrn gå hemma och fnaska,
Till kassakistan hon nyckeln tar,
Och gömmer undan sin flaska,
Den stackars mannen, han måste lida,
Ty han är husbonde, han är piga.
Om hundra år.

När frun på kvällen kommer hem igen,
Då syns han vara så glader.
Ty då har hon med sig en gammal vän,
Med hvilken hon drar en spader.
När damerna hålla på att trumfa,
Då sitter mannen och stickar strumpa.
Om hundra år.

Ja, männen skola göra allt,
Hvartill en kvinna är skapad,
Båd stoppa korfvar och göra palt,
Och se om kakan är bakad,
Båd steken och stufva ärter.
Och laga puddingar och deserter.
Om hundra år.

Ja männen skall ock kunna spinna garn,
Och ledigt skottspolen föra,
Han slipper endast att föda barn,
Ty det får kvinnan väl göra,
Men han skall stå och tjärna smöret.
Om hundra år.

En lärd magister då kvinnan är,
Astronomie professor,
En vördig prost eller militär,
Kanhända hofrättsassessor,
En sådan doktor far till de sjuka,
För att dem uti halsen spruta.
Om hundra år.

Ja nog blir det tokigt så det förslår,
Ja det totalt bär åt skogen,
När hvarje man en friare får,
Ja möjligtvis hela tjoget,
Ty att flickorna vilja ha sig männer,
Det tror jag säkert, att alla känner.
Om hundra år.

Jag tycker alldeles att jag hör,
Menniskoslägtet klandras,
När hvarje man den klagan för,
Hick, in i de stormarna stranda,
Därför, till slut, jag nu dem beklagar,
Som skola lefva uti de dagar.
Om hundra år.